

faa synes det, at dermed alle rimelige Fordringer maatte være tilfredsstillende, og at det var paa Tid at staa fast ved det vundne Standpunkt. Det viste sig imidlertid snart, at det ikke skulde være saa; vi have ovenfor i disse Bemærkninger paa sine Steder søgt at godtgjøre, at man, givende efter for Stemningen, ved Reformer af den nys givne Hoveblod i Lovene af 31te Marts 1860, 4de Januar 1861, 22de Marts 1867 og den atter tilbagegaaende Lov af 25de Marts 1872 kom ind paa en uheldig Vej; der ingen Ende syntes at ville faa; — her skulle vi kun holde os til, hvorledes den ogsaa kom til at afficere Kontrollen. I samme korte Tidsløb blev for Limfjorden i 1860 og 1865 nedsat 2 Kommissioner, og det nærværende Udvalg af 1873 udgjør den 3die, rigtignok med den væsentlig udvidede Opgaave at tage hele Landets Fiskerier under Behandling.

Spørge vi om Aarsagen til et saa beklageligt Omslag, hvis Virkninger indtræde hurtigere, end de forvindes, saa finde vi den let ved en Sammenligning af den ovenfor udviklede tidligere Tilstand med den nyere; og det tør med Sikkerhed antages, at intet Andet, end den siden 1857 oprettede særlige Kontrol, har fremkaldt den Mængde til Ministeriet efter den Tid indløbne Andragender om Forandring eller Udvidelse af Benyttelsestiden for visse Kæbskaber og om Ophævelse af Forbud mod andre. Det maa nemlig erindres, at der tidligere ved Siden af den bestaaende Lov herskede en svagt kontrolleret, for ej at sige faktisk uantastet, Frihed; nu blev Friheden gennemført lovbunden, eller med andre Ord: før var der Lov uden, nu med Overholdelse, og at dette kom til at virke generende i mange Forhold, behøver ingen nærmere Forklaring. At Kontrollen, som har Stylden for det Hele, heller ikke blev uberørt af Besværgingerne, er en Selvsølge; Kommissionen af 1865 forsvarede imidlertid med stor Styrke Vedbliven af Kontrol paa Vandet, uden hvilken Lovens Overholdelse vilde være aldeles umulig, den vilde da, ligesom den af 1750, kun blive et dødt Bogstav. Ikkebestemte begyndte Regeringen — man maa tænke sig af Besparelshensyn — allerede i den nærmest paafølgende Lov af 22de Marts 1867 at gaa Kontrollen tillivs; Forslaget om herefter at afflatte den ene Assistent fik efter Behandlingen i Thinget det Tillæg, at Indenrigsministeriet kunde ophæve den hele Kontrol ad administrativ Vej, og i § 11 bestemtes, at enhver Kommunalbestyrelse, ethvert Sogneforstanderskab i de Limfjorden tilgrændsede Kommuner kunde udnævne en eller flere af Kommunens Beboere, som dertil vare villige, til at føre Tilsyn med Overholdelse af Fiskerilovene o. s. v. Da Finansloven for 1869—70 i Rigsdagssamlingen 1868—69 var til Forhandling i Folkethinget, udtaltes derhos af flere Medlemmer, at den oprettede Kontrol maatte anses aldeles overflødig, og at det kommunale Tilsyn, som var indført, vilde være tilstrækkeligt til at forebygge Overtrædelser, hvilke ogsaa antoges at ville blive sjældnere m. m. Ministeriet, som maaste have været tilbøjeligt til at give efter for disse Forestillinger, indhentede gennem de respektive Anter Oplysninger om, hvorvidt det siden 1867 var fremskredet med Forsøget paa at gjøre Limfjordskontrollen til et kommunalt Anliggende, og ved Fremsendelsen af disse blev dette Udvalgs Formand af daværende Indenrigsminister Estrup i Skrivelse af 17de April 1869 affordret Betænkning „om Betydningen af de for Udøvelsen af Fiskeriet i Limfjorden givne Lovbestemmelser, og om sammes Overholdelse vilde blive udsat for væsentlig Fare ved Ophævelsen af den bestaaende Statskontrol“. Denne Betænkning, som findes aftrykt i Tidsskrift f. Fiskeri 5. Aarg. S. 64—99, skulle vi, da den særlig angaar det her behandlede Spørgsmaal, tillade os at anbefale til Opmærksomhed som yderligere oplysende. I Skrivelse af 23de Juni s. A. tilkendegav Ministeren, at han havde besluttet at gjenoptage det samme Forslag til Bevilling for Kontrollen som i de nærmest foregaaende Finantsaar, og saaledes er det senere uforandret vedblevet, saa at det tør forventes, at Institutionen har fundet fornøden Anerkendelse til at vinde Fasthed. Man har al Grund til at tilskrive Kontrollen den nuværende upaaklagelige Tilstand, hvori Fiskeriet paa Limfjorden befinder sig, og til at spørge, hvorledes det, under de senere Aars tiltagende, mange Steder forcerede Fiskeridrift, næret ved de stigende Priser, vilde have set ud, hvis der ingen Kontrol havde været; det maa erindres, at Struer er blevet til en Markedsplads for Lybskland, med stærk Afsetning.

Naar vort foran Anførte om, hvad der udfordres til Limfjordslovgivningens Overholdelse, kan finde Anerkendelse, saa maa det med samme Styrke have Gyltighed, naar der skal gives Lov for det øvrige Lands Fiskerier, til dens Opretholdelse. Det er paa Tide, at vi lade os belære af Erfaringen, som i det nærværende Tilfælde baade er langvarig, alsidig og sikker. Udvalget har under sine Bestræbelser for at uarbejde en almindelig Fiskerilov undgaaet at ty til fremmede Landes Lovgivninger for at hente Stof, at ikke dets Arbejde skulde komme til at faave det nationale Præg, som karakteriserer Fortidens danske Fiskerilove, eller komme tilført ved at opføre Bestemmelser fra andre Landes stærreartede Fiskerier paa vore smaa Forhold. Vi skulle dog i det nærværende Anliggende, Kontrollen angaaende, som vi ansæ for saa vigtigt, at vi ville kalde det en af Lovens Grundpiller, søge vort Standpunkt støttet ved at henvise til fremmede Landes Lovgivninger, og vi finde da hos vore Naboer til begge Sider, at Fiskerilovens Overholdelse der sikres ved et skarpt Tilsyn. Vi finde det ikke nødvendigt at gaa dybere i Detaillen for hvert især af Landene, men skulle, for at undgaa en for vidt drevne Udsørlighed, alene henvise til vort Naboland Preussen, hvis